

Чорніє лід біля трамвайних колій,
Синіє в темних улицях весна,
Мого юнацтва радість осяйна
Встає назустріч нинішній недолі.

"Це справді ти? В якій суворій школі
Так без жалю розвіялась вона,
Твоя веселість буйно-голосна,
Які смутять тебе нудьга і болі?"

А згадуєш, яке тоді було
Повітря? небо?.. Гусяче крило,
Здається, з нього пил і бруд змітало;

Як лід дзвенів, як споро танув сніг,
І як того, що звалося "замало",
Тепер би й сам ти піднести не зміг".